

Benned bűdosom

*Tested földjébe vetem
csírázó élet-magom
Benned bűdosom
gyönyör-alakban
tajtékosnál tajtékosabban*

*Megyek úttalan útajdon
belső tájaid fosztogatom
Pogány élvezetbe úzlek
a sejt-közi magányból
én a szerelem-vándor*

*Szerelem-vándorok ketten
talpig bizsergő szerelemben
lábólunk cseles mítoszon
mérgező mocsár-mesén
Elcsillagzunk a magunk egén*

BAKA ISTVÁN

Éjszaka, fekete ménes

*Ó, éjszaka, fekete ménes!
Mezőimet végigtapostad,
de csikószem-csillagaid
mégis nekem világítottak.*

*Ó, éjszaka, fekete kendő
parasztasszony-erdők fején!
Szövetkezem a virradattal
és gyászodat letépem én.*

*Sovány cserjék hófödte tájon —
porcelán tálban őzgerinc.
Sötétség, véres lakomádon
csontig pusztítasz engem is.*

*Bokorra bűvölt paripám
sörényét szélvésszel cibálod.
Én erdőekkel, tornyokkal mégis
szétszaggatom hóhérpalástod.*

Dal

*Ó, virradati rétek:
átizzadt, szürke ingem,
kiterített magányom!
Hová vezettek engem?*

*A rengeteg szívébe,
mely őzekkel dobog,
de minden levélrése
kéklő farkastorok?*

*— Vissza az éjszakába.
A sötét ég alatt
te vonzolod a holdat,
mint vasgolyót a rab.*

CZEGŐ ZOLTÁN

Tinódi

*A végvárakban voltak lányok is.
Asszonyok. Uruk mellett.
És én a vitézt énekeltem. A Kapitányt.
És a toprongyos hejehuja kardost.*

*Holott a hejehuja kardost láttam részegen.
Az istent szidta, és nem akart meghalni.
Az istent.*

*Láttam azt is, ahogy sírt a császár.
És láttam, ahogy a kapitány megcsalattatott.
Azt is tudtam,
e török—német világnak épp ez lesz a vége.
Tudtam.
Mikor egy jobbágy Szigeten mindent ott hagyott.*

*Én haraptam agyát a lantnak,
mikor Zrínyi úr ordítva énekelt.
Mikor Zrínyi úr énekelt.*

*Láttam a jó magyar köveket, ahogy álltak.
Jártam — mint Jerikót — körbe.
És tudtam: a falak le fognak omolni.*

*Zrínyi úr nagy vitéz, énekelt. Búban is.
Én csak úgy mondom:
Zrínyi úr énekelt.
És a lantomat földobta az asztalra.
Énekeltek. A drága urak.
Dobbantottak a drága urak.*

*És jöttek az asszonyok.
A kardos vitéznek lánya.*

És nem kérdezte senki — — —